

Yolculuk

Ankara'dan arabamızla yola çıktığımızda daha güneş doğmamıştı. Yollarda dura dinlene, Antalya'ya öğleden sonra varabildik.

Antalya'da bizi mavi bir deniz, insanı yapış yapış terleten bir sıcak, bu sığağa alışmış, günlük hayatın içindeki insanlar karşıladı.

Arabayı bir yere park edip caddeye çıktığımızda insanlara şöyle bir baktım. Bizim gibi yeni gelenlerle yabancı turistler hemen seçiliyordu. Bazılarının tenini Akdeniz güneşi daha yakmamıştı. Bunların içinde biz de vardık.

Hava çok sıcaktı ve insanı buram buram terletiyordu. Buz gibi bir su

aldım büfenin birinden. Kafama diktim şişeyi. Dudaklarımdan çeneme, oradan boynuma doğru sızan suyun serinliği ne kadar güzeldi!

Çok kalmadık kentte. Bazı eksiklerimizi alıp yeniden yola düştük. Batıya doğru gidiyorduk. Bir yanımız deniz, bir yanımız dağdı. Yol, dağın eteğinden denize yakın kıvrıla kıvrıla gidiyordu. Manzara ne kadar da güzeldi! Otellerin, motellerin, pansiyonların, turistik eşya satan yüzlerce renkli, ışıklı, insanın bakmadan geçemeyeceği küçüklü büyüklü iş yerlerinin arasından anayola çıktık. Dağların ve çam ağaçlarının arasından ilerlemeye başladık.

Kemer'e, o ünlü tatil kasabasına, girmedik. Bir an önce kalacağımız pansiyona ulaşmak istiyorduk.

“Daha çok yolumuz var mı?” diye sordum babama.

Babam, gözünü yoldan ayırmadan:

“Acelemiz yok kızım” dedi, “yavaş yavaş... Az kaldı, sabret. İlerde anayoldan saptık mı, yarım saate kalmaz oradayız. Ondan sonra ver elini deniz, ver elini kum, ver elini güneş!..” diye hayaller kurunca ben de ekledim:

“Ver elini uyku, ver elini tembellik!..”

Dersane sıkıntısı bitmiş, sınavdan yeni çıkmışım. *Haklı değil miyim yani?*

Annem de söze karıştı:

“Karar senin Elif. İster bol bol uyu, ister içinden geldiği gibi tembellik yap. İster yeni arkadaşlar tanı.” dedi.

Babam planlarını çoktan yapmıştı:

“Evet, yorucu bir yıl geçirdik, dinlenmeyi hak ettik. Şöyle gönlümüzce bir tatil yapalım. Herkes içinden geçeni yapsın. Örneğin ben, çekeceğim ayağıma şortumu, bol bol koşacağım, bol bol yüzeceğim. Sonra şezlonga uzanıp bol bol kitap okuyacağım. Balığa da çıkacağım tabi...”

“Ben de bol bol güneşleneceğim. Ayaklarımı denize uzatıp ıslak kumlara uzanacağım. Denizin ve dalgaların sesini, şarkılarını dinleyeceğim.” deyince annem:

“Elif, bu ne romantiklik böyle? Kıs-kandım doğrusu. Dediklerini ben de yapabilir miyim?” demez mi!..

Cevap verdim anneme:

“Tabi yapabilirsin anneciğim. Ama bir şartla...”

Annem yan dönüp, neymiş o şart, der gibi yüzüme baktı.

“Bankacı Yonca Dereli Hanım’ı bir yana bırakacaksın.” deyince gülüverdi annem.

“Ben, o dediğin kişiyi bankanın kapısından çıkarken Ankara’da bıraktım. Senin haberin yok.”

Önce inanamadım. Annemin yüzüne baktım.

“Bak buna sevindim. Anne gel seninle anlaşalım.” dedim.

“Tamam... Anlaşalım. Anlaşalım da hangi konuda?”

Annemin bütün hoşgörüsü üstündeydi. Ön koltuktan arkaya yarı dönmüş bana bakıyordu.

“Bak anne! Erken yattın, geç kalktın, nerede kaldın, odanı dağıttın yok!”

“Yok...”

“Kahvaltı yapmadın, yemek yemedin!..”

“Yok...”

“Müziği çok açtın!..”

“O da yok.”

“Yaşşa anne!” diye uzanıp bir öpücük kondurdum annemin yanağına. *Annem isterse bazen ne kadar sıcak, ne kadar anlayışlı olabiliyor!*

Babam bir yandan araba kullanıyor, bir yandan da bizi dinliyordu.

“Bana öpücük yok mu?”

“Olmaz mı babacık! Ama bir şartla?”

“Neymiş şartın?”

“Tanıklık. Annemin az önce verdiği sözlere...”

“Tamam, tanışım.”

Uzanıp babamın yorgun yüzüne de bir öpücük kondurdum.

Arabamız asfalt yolda akıyordu. Bir süre hiç konuşmadık.

Sonra babam, aklına nereden geldiyse “Şu Murat’a şaşıyorum!” dedi.

Annem birden anımsayamadı Murat’ın kim olduğunu.

“Murat da kim Yavuz?” diye sordu annem.

Oysa evde ondan söz etmişti babam. Onun pansiyonuna gidiyorduk. Üniversiteden arkadaşımış. Son iki yıl, aynı yurtta, aynı odada kalmışlar. O ziraat mühendisi olmuş, babam inşaat... Babam bir inşaat şirketine girmiş, o devlette görev almış.

“Kim olacak, kalacağımız pansiyonun sahibi.”

“Ne olmuş Murat’a?”

“Bakalım nelerle karşılaşacağız? Gelin, deyince atladık üzerine. Adam ziraat mühendisi, turizmden ne anlar!.. Dilerim tatilimiz zehir olmaz.”

Sustular.

Ben de bir şey demedim.

Az sonra anayoldan saptık. Adını bilmediğim, daha önce hiçbir yerde görmediğim yemyeşil ağaçların arasından dar, virajlı, gittikçe denize doğru alçalan bir yolda ilerlemeye başladık. Bu bitkiler, coğrafya dersinde öğrendiğimiz makiler olmalı. Ama hangisi defne, hangisi funda, hangisi meşe, hangisi yaban zeytini, bilemiyordum.

Babam bütün dikkatini yola verdi. Çünkü yol o kadar kıvrımlıydı ki... Ben arabanın camından uzun uzun doğayı seyrettim.

Gittikçe denize doğru iniyorduk. Bir iki köyden geçtik. Deniz, dağların arasından bir görünüp bir kayboluyordu. Dağların vahşi bir görünüşü vardı. Bu, insanı büyülüyordu. Sabırsızdım. Bir an önce pansiyona varmak, kendimi denizin serin, mavi sularına atmak istiyordum.

İki dağın arasından sahile indiğimizde onlarca pansiyonun, motelin arasından pansiyonu bulmamız zor olmadı.

Bizi pansiyonun önünde, benim yaşlarımda, yeşil gözlü bir kız karşıladı. Babama:

“Hoş geldiniz efendim! Siz babamın Ankara’dan beklediği konukları olmalısınız.” dedi içten bir sesle.

Babam:

“Evet, ama nereden bildin? Başkaları da olabiliriz.” deyince:

“Babam, bugün öğleden sonra gelecekler, üç kişi olacaklar, senin yaşlarında bir de kızları olacak demişti. Ondan...”

Babam:

“Sen de Gökçe olmalısın.” deyince gülüverdi kız. *Ne kadar da güzeldi!*

“Evet efendim. Adım Gökçe.”

“Babanın anlattığı kadar da güzelmişsin! Odalarımız da hazır mı bari?”

“Hazır efendim. Babam size en güzel odalarımızı ayırdı.”

“Nerede kendisi?”

“Arka bahçede... Siz şurada, çamın altında dinlenin.”

Masayı, sandalyeleri düzenledi. Masa örtüsünün üstüne düşmüş, kurumuş çam yapraklarını temizledi. “Ben babama haber vereyim.” diyerek gitti Gökçe.

Masaya oturduk. Yorulmuştuk.

Babam:

“Nasıl buldun Gökçe’yi?” diye sordu.

“Bilmem...” dedim soğukça. Aslında hoşlanmışım. Çok tatlı bir kızdı. Saf, temiz bir yüzü vardı.

Babam anladı hissettiklerimi; ama üstelemedi. Anneme döndü:

“Beğendin mi kalacağımız yeri?” dedi.

Pansiyon gerçekten güzeldi. Çam ağaçlarıyla, portakal ve limon ağaçları arasında iki katlı bir yapıydı. Bahçenin her yanı çimen, çiçektir ve bahçeye güzel bakılmıştı. Kapıya doğru duvar dibinde akli, pembeli çiçek açmış zakkum ağaçları vardı. Deniz dersin, işte şuracıktaydı. Çam ağaçları fıstık çamlarıymış, adlarını sonradan öğrendim zakkumların arasından mavi mavi gülümsüyordu. Arada kumsal vardı; ama o da tam olarak görünmüyordu.

